

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **DEICHMANN-OBUV s.r.o.**, se sídlem Londýnské náměstí 853/1, Brno - Štýřice, zast. Mgr. Tomášem Pelikánem, advokátem se sídlem Tyršův Dům, Újezd 450/40, Praha 1 - Malá Strana, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 14. 2. 2012, č. j. 103-2/2012-130100-21, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2013, č. j. 31 Af 106/2012 - 59,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2013, č. j. 31 Af 106/2012 - 59, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství v Olomouci ze dne 14. 2. 2012, č. j. 103-2/2012-130100-21. Tímto rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu v Uherském Hradišti (dále jen „celní úřad“) ze dne 6. 12. 2011, č. j. 6786-9/2011-136400-021 tak, že slova DEICHMANN – OBUV se nahrazují slovy DEICHMANN – OBUV. Ostatní části rozhodnutí celního úřadu zůstaly nezměněny.

[2] Celní úřad shledal, že stěžovatelka se dopustila jiného správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném pro posuzovanou

věc (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) tím, že v provozovně DEICHMANN-OBUV s.r.o., na adrese Východní 2131, Staré Město, nabízela k prodeji výrobky, které porušují práva duševního vlastnictví ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. r) zákona o ochraně spotřebitele, a to práva k prostorové ochranné známce registrované vlastníku CONVERSE Inc., One High Steet, North Andover, MA 01845, USA, u Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu (dále jen „OHIM“) pod č. 007497373 (dále jen „Converse“). Tímto jednáním se stěžovatelka dopustila klamavé obchodní praktiky ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, čímž porušila právní povinnost stanovenou v § 4 odst. 3 téhož zákona.

[3] Celní úřad za protiprávní chování ve formě správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele uložil stěžovateli v souladu s § 24 odst. 10 písm. d) téhož zákona pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 6 odst. 1 Vyhlášky č. 520/2005 Sb. Celní úřad současně uložil sankci propadnutí zboží (41 párů kotníčkové obuvi) podle § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele s přihlédnutím k § 28a odst. 1 písm. a) zákona č. 191/1999 Sb., zákona o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o opatřeních“).

[4] Krajský soud úvodem stručně zrekapituloval předchozí rozhodnutí správních orgánů. Po vymezení žalobních bodů a vyjádření žalovaného shrnul ze správního spisu informace podstatné pro posouzení věci. Konstatoval, že obsahem přezkumu je, zda se stěžovatelka dopustila klamavé obchodní praktiky. Krajský soud má za to, že správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného stavu věci, neboť k dispozici byly protokoly o kontrole, o zadržení zboží, odborné vyjádření společnosti Optimum Distribution CZ & SK, se sídlem Kodaňská 1441/46, Praha 10, IČ 25687271, fotodokumentace a odborné vyjádření společnosti Nike Czech s.r.o., se sídlem V Parku 2294/2, Praha 4, IČ 248 45 736 (dále jen „společnost Nike“). Z podkladů dle soudu jasně vyplývá, že došlo k porušení zákona o ochraně spotřebitele, jak je uvedeno ve správních rozhodnutích.

[5] Krajský soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 20. 12. 2006, č. j. 1 As 39/2006 - 66), konstatující, že spotřebitel přicházející do provozovny nemá povědomí o tom, kdo nakoupil zboží zde prodávané a kdo jej obsluhuje, má však právo na to, aby v provozovně nebyl klamán, a to musí zajistit osoba odpovědná za chod provozovny potažmo stěžovatelka. Z přezkoumávané věci vyplynulo, že prodávané zboží bylo zaměnitelné se značkovým zbožím, jak bylo uvedeno ve správních rozhodnutích. Soud se rovněž ztotožnil s odůvodněním žalovaného, dle kterého byla stěžovateli uložena peněžitá pokuta ve výši 2 000 Kč.

[6] Soud posoudil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[7] Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky

pokračování

soudem v předcházejícím řízení. Krajský soud se rovněž nezabýval zcela klíčovou otázkou, a to otázkou zaměnitelnosti zadržené obuvi s výrobky společnosti Converse. Pouze odkázal na závěry celních orgánů.

[8] Je přesvědčena, že se nedopustila předmětného správního deliktu, resp. nepoužila při nabízení nebo prodeji svých výrobků žádné nekalé obchodní praktiky. Má za to, že argument celkového provedení obuvi (obsažený ve vyjádření pana B. ze společnosti Nike) a její následné zaměnitelnosti je pro posouzení věci nepřijatelný. Celkové provedení není chráněno ochrannou známkou, a zejména se jedná o zcela standardní provedení tzv. „tenisek“, které vyrábí řada výrobců. Originalitu zajištěné obuvi dodávají prvky jako vyobrazení populárních motivů „Hello Kitty“, „Spiderman“ či „Hannah Montana“, a tudíž tyto motivy vyvrací závěry celních orgánů o údajné celkové podobnosti zajištěné obuvi s výrobky společnosti Converse.

[9] Je zcela nepravděpodobné, že by běžný spotřebitel posoudil předmětnou obuv jako výrobek společnosti Converse výhradně podle vzorku podešve. S touto námitkou se dle stěžovatelky krajský soud vůbec nevypořádal, a proto trvá na své žalobní argumentaci, že tvar podešve poznávacím znakem pro drtivou většinu spotřebitelů není. Na zajištěné obuvi ani na jejím obalu není nikde vyobrazen žádný symbol společnosti Converse (typická pěticípá hvězda, nápis „All Star“ či samotný název „CONVERSE“), a to jak přímo na podrážce, tak zejména na svršku obuvi, což je dle názoru stěžovatelky hlavním poznávacím znakem výrobků společnosti Converse. Obdobný vzor podrážky nemůže vyvolat u spotřebitele asociaci s výrobky společnosti Converse. Je nutné odmítnout úvahu žalovaného, že běžného spotřebitele na první pohled zaujme grafické členění podrážky (tzv. vzor „vafle“). Toto tvrzení je mylné, i proto, že žalovaný tvrdí, že spotřebitel hodnotí obuv jako celek v krátkém časovém okamžiku, aniž by boty podrobněji zkoumal.

[10] S ohledem na výše uvedené souvislosti poukazuje na skutečnost, že dle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá, je-li způsobila podstatně ovlivnit rozhodnutí spotřebitele tak, že může učinit rozhodnutí, které by jinak neučinil. Tento předpoklad nekalosti nebyl naplněn. Závěr o údajném porušení zákona o ochraně spotřebitele je založen pouze na tvrzení celních úřadů, což je nepřijatelné.

[11] Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a též zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný k podané kasační stížnosti uvádí, že dle jeho názoru se krajský soud dostatečně a v plném rozsahu vypořádal se všemi žalobními námitkami. Otázkou zaměnitelnosti se zabýval s poukazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2006, č. j. 1 As 39/2005 – 66. Má za to, že pro právě projednávanou věc je rozhodující, že předmětná obuv byla opatřena podrážkou se vzorem chráněným ochrannou známkou, a proto byly naplněny znaky klamavé obchodní praktiky. Kvůli vzájemné kombinaci chráněného vzoru podrážky společnosti Converse a druhu obuvi (tenisky) je zajištěná obuv schopna vyvolat asociaci s výrobky Converse, a proto běžného spotřebitele ovlivnit v jeho obchodním rozhodování. O důležitosti podrážky svědčí fakt, že výrobci obuvi na podrážky umísťují svá loga nebo jiné typické symboly a vyobrazení. Upozornil na rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 27/2012 – 25 (všechna zde uváděná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), kde se jednalo o obdobnou věc jako v nyní projednávaném případě. Závěrem zdůrazňuje, že vyjádření D. B., zástupce společnosti Converse, je třeba považovat za podklad pro vydání rozhodnutí dle § 50 a násl. správního řádu. D. B. byl proškolen v metodách rozeznávání pravých výrobků společnosti Converse a v identifikaci padělaných kopií, a proto jej lze brát za osobu oprávněnou učinit vyjádření týkající se výrobků společnosti Converse a jejich možné zaměnitelnosti s výrobky stěžovatelky.

[13] Žalovaný s ohledem na výše uvedené navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu zamítnutí kasační stížnosti.

[14] Stěžovatelka v replice na vyjádření žalovaného uvádí, že krajský soud se pomocí odkazu na rozsudek č. j. 1 As 39/2005 – 66 zabýval pouze postavením spotřebitele, jakožto slabší smluvní strany. Skutečnou zaměnitelností nabízeného zboží se však vůbec nezabýval. Žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 27/2012 – 25, se týká dřívější právní úpravy a i skutkově zcela jiného případu. Upozorňuje též na skutečnost, že v posuzovaném případě nebyla naplněna definice padělku ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele, neboť vzorek podešve nelze považovat za „umístění označení“ ve smyslu § 2 odst. 1 písm. r) bod 1. zákona o ochraně spotřebitele. Vyjádření D. B. nelze považovat za objektivní posouzení porušení práv z ochranné známky, když bylo podáno zástupcem společnosti Converse. Závěrem stěžovatelka dodává, že před zapsáním ochranné známky v roce 2010 byl tento vzor podešve široce používán i jinými výrobci. Stejně tak setrvává na své žalobní námitce, že jsou vedena dvě řízení týkající se návrhu na výmaz z důvodu neplatnosti této ochranné známky.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[16] Zdejší soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí krajského soudu splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[17] Předmětem sporu před krajským soudem byla otázka, zda zajištěná obuv porušuje práva k prostorové ochranné známce společnosti Converse, a tudíž tak porušuje práva duševního vlastnictví. Výrobkem nebo zbožím porušujícím některá práva duševního

pokračování

vlastnictví se rozumí výrobek nebo zboží, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou.

[18] Nejvyšší správní soud ověřil, že v napadeném rozsudku k otázce zaměnitelnosti zajištěného zboží krajský soud uvedl, že „z přezkoumávané věci vyplynulo, že prodávané zboží bylo zaměnitelné se značkovým zbožím, jak bylo v napadeném rozhodnutí uvedeno“. V této souvislosti poukázal na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2006, č. j. 1 As 39/2005 – 66. Výše uvedené rozhodnutí se však zabývá otázkou ochrany spotřebitele, jakožto slabší smluvní strany, nikoli otázkou zaměnitelnosti nabízeného zboží se zbožím, resp. označením, které je chráněno zapsanou ochrannou známkou.

[19] Odůvodnění krajského soudu, spočívající ve shora citované jediné větě je vztahu k posouzení předmětu sporu zcela nedostatečné. Z napadeného rozsudku není seznatelné, na základě jakých kritérií považoval obuv stěžovatelky za zaměnitelnou s výrobky společnosti Converse, jež jsou chráněny zapsanou ochrannou známkou. Tato otázka je přitom pro řádné vypořádání žalobních námitek zcela klíčová. Je-li posuzované zboží zaměnitelné s označením chráněným zapsanou ochrannou známkou, pak je možné hovořit o porušení některých práv duševního vlastnictví, a poté následně o porušení zákazu užívání klamavé obchodní praktiky ve smyslu § 5 odst. 2 ve spojení s § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele. Ke kritériím, která je nutno zkoumat při posuzování zaměnitelnosti nabízeného zboží se zbožím, resp. označením chráněným zapsanou ochrannou známkou, se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 9 As 49/2013 – 44.

[20] Rozhodnutí krajského soudu je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Věcným posouzením sporu a tedy ani dalšími kasačními námitkami stěžovatelky, opírajícími se o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., se Nejvyšší správní soud nezabýval a ani zabývat nemohl, neboť k tomu by bylo možné přistoupit pouze poté, co by výsledkem řízení před krajským soudem bylo jeho přezkoumatelné rozhodnutí.

IV. Závěr

[21] Nejvyšší správní soud proto z výše uvedených důvodů v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. je krajský soud vázán právním názorem uvedeným v tomto rozhodnutí. V dalším řízení se krajský soud bude muset vypořádat s otázkou zaměnitelnosti nabízeného zboží se zbožím, které je chráněno zapsanou ochrannou známkou. Následně se vypořádá se všemi námitkami uplatněnými v žalobě a své závěry přezkoumatelně odůvodní.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí, jak je stanoveno v § 110 odst. 3 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu